

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišveje a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **W. G.**
zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Janem Jungem, sídlem
Štěpánská 615/24, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2019, č.j. MV-78812-4/SO-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 2. 8. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou dne 5. 8. 2019, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2019, č.j. MV-

78812-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“ či „*rozhodnutí žalované*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“ či „*OAMP*“), ze dne 3. 4. 2019, č.j. OAM-3087-17/ZR-2018 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušena platnost žalobcovy zaměstnanecké karty, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka žalobcova pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, a podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců byla žalobci současně stanovena lhůta 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že svůj žalobní návrh opře o skutečnosti a fakta, že OAMP a následně i žalovaná rozhodly v řešené věci na základě chybného výkladu dotčených zákonných norem a dále že OAMP i žalovaná rozhodovaly na základě vlastního uvážení, které je, vzhledem k chybnému výkladu zákonných norem, procesně i fakticky chybné. Žalovaná dále navíc při svém rozhodování postupovala chybně, kdy především pečlivě nevyhodnotila řešený stav věci. Žalovaná nesprávně vyhodnotila dopad jejího rozhodnutí do rodinného života žalobce. Žalovaná rozhodovala v rozporu s ustálenými zákonnými zásadami, resp. též i s ustálenou judikaturou ČR.
3. Dále žalobce konstatoval, že se k vymezeným žalobním bodům, tj. k uvedení toho, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce rozhodnutí za nezákonné, jak v Čl. 4 žaloby, vyjádří soudu v upřesnění svého žalobního návrhu dodatečně. Tento postup je žalobce nucen zaujmout vzhledem ke své momentální časové indispozici, vzniklé na vůli žalobce zcela nezávisle, nikoli zejména záměrně. Žalobce se až dnes, tedy v poslední možný den pro podání svého žalobního návrhu proti rozhodnutí žalované, rozhodl pro tento postup a pro využití svého práva na soudní přezkum napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí žalobce je především činěno s ohledem na aktuální novelizaci zákona o pobytu cizinců, která vešla v účinnost dne 31. 7. 2019. Žalobce je tak nucen svůj žalobní návrh podat v tomto rozsahu a v nezbytně krátké době svůj návrh kvalifikovaně doplnit o skutečnosti vedoucí žalobce k podání této správní žaloby.
4. Na základě všech shora označených skutečností žalobce soudu navrhl, aby po zhodnocení nastalého stavu rozhodnutí žalované zrušil, věc vrátil zpět a dal tak prostor k řádnému rozhodnutí prvoinstančního orgánu, ve prospěch účastníka řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že odkazuje na napadené rozhodnutí a opětovně uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce vykonával zaměstnání v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou a v době, kdy mu byla vydána zaměstnanecká karta k zaměstnavateli YI LE s.r.o., minimálně v době měsíce srpna a měsíce září roku 2018 pracoval u zaměstnavatele HONG HU s.r.o., když za měsíc srpen u tohoto zaměstnavatele odpracoval 136 hodin a v měsíci září 152 hodin, přičemž lze dovozovat, že u tohoto zaměstnavatele pracoval i v měsíci říjnu, neboť informace o trvání zaměstnání u tohoto zaměstnavatele byla vydána dne 15. 10. 2018. Žalovaná konstatovala,

že žalobce byl u zaměstnavatele HONG HU s.r.o. zaměstnán, aniž by měl k tomuto zaměstnavateli vydán prvoinstančním orgánem souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, přičemž se jedná o práci nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

6. K námitce ohledně nesprávného vyhodnocení napadeného rozhodnutí ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a uvedla, že v cizineckém informačním systému není uvedena žádná osoba s vazbou na žalobce, přičemž žalobce v průběhu řízení ani v odvolání neuvedl žádné důvody, které by měly být zohledněny v souvislosti s posouzením dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Přičemž žádné důvody neuvedl ani v rámci podané žaloby. Z cizineckého informačního systému dále vyplývá, že žalobce žije v nájmu. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by měl v České republice nějaké majetkové vazby. Žalovaná dále konstatovala, že žalobce má sice vydáno povolení k dlouhodobému pobytu již od roku 2004, avšak délka pobytu nemůže omlouvat porušování platných zákonných norem na území státu (výkon nelegální práce), který mu povolení k pobytu vydal. Vzhledem k výše uvedenému se lze důvodně domnívat, že vazby žalobce k domovské zemi nejsou nijak zpřetrhány. Žalovaná v této souvislosti rovněž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“*. Dále žalovaná uvedla, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 43/2003 a z usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 38/04, vyplývá, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky.
7. Žalovaná uzavřela, že souhlasí, jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, se zrušením žalobcovy zaměstnanecké karty dle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka žalobcova pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
10. Správní orgány se nedopustily žádného ze žalobcem namítaného pochybení.
11. Platnost žalobcovy zaměstnanecké karty byla zrušena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka žalobcova pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona. Ta

spočívala v tom, že žalobce v období minimálně od 9. 8. 2018 do 15. 10. 2018 vykonával práci pro zaměstnavatele HONG HU s.r.o. bez vydaného souhlasu se změnou zaměstnavatele.

12. Správní orgány při svých právních závěrech vycházely z ustanovení § 37 odst. 2 písm. a), § 46e odst. 1 a odst. 2, § 56 odst. 1 písm. j), tedy ze zákonných ustanovení, které v případě obdobnému žalobci umožňují zrušit zaměstnaneckou kartu cizince. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí odkázaly i na judikaturu Nejvyššího správního soudu a zabývaly se i výkladem neurčitěho právního pojmu „jiná závažná překážka“, a to zcela v souladu s judikaturou správních soudů. Za této situace nelze dospět k závěru, že by správní orgány „rozhodovaly na základě chybného výkladu dotčených právních norem“, že „vzhledem k chybnému výkladu zákonných norem rozhodovaly na základě vlastního uvážení a procesně a fakticky chybně“, či že „bylo rozhodnuto v rozporu s ustálenými zákonnými zásadami, resp. též i ustálenou judikaturou“.
13. Správní orgány při zjištění skutkového stavu vycházely především ze sdělení společnosti HONG HU s.r.o. příslušnému úřadu práce s datem nástupu žalobce dne 9. 8. 2018, pracovní smlouvy žalobce s toutéž společností ze dne 9. 8. 2018, sdělení společnosti HONG HU s.r.o. ze dne 15. 10. 2018 o tom, že žalobce u ní dne 9. 8. 2018 nastoupil do zaměstnání, má s ní uzavřenou pracovní smlouvu na dobu určitou, za měsíc srpen 2018 odpracoval 136 hodin, za měsíc září roku 2018 odpracoval 152 hodin, a obsahu cizineckého informačního systému, podle kterého byl žalobce od 30. 8. 2018 hlášen k pobytu na adrese v K. V., tj. nikoli v P., nýbrž v místě sídla společnosti HONG HU s.r.o.
14. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
15. Soud má za to, že správní orgány postupovaly zcela v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Správní orgány opatřily dostatek podkladů pro svá rozhodnutí, ze kterých vyplývá nejen to, že žalobce po specifikovanou dobu vykonával práci pro zaměstnavatele HONG HU s.r.o. bez vydaného souhlasu se změnou zaměstnavatele, tak to, že prosté tvrzení žalobce o jeho pobytu v Praze, není pravdivé. Pokud měl žalobce za této situace za to, že zjištěný skutkový stav neodpovídá skutečnosti, bylo na něm, aby předestřel věrohodnou skutkovou verzi reality, ze které by vyplýval jiný skutkový děj, a současně, aby k jejímu prokázání navrhl důkazy. Žalobci se nic takového nepodařilo, neboť již jeho prosté tvrzení o pobytu v Praze bylo vyvráceno. Nelze tedy dospět k závěru, že by „nebyl pečlivě vyhodnocen řešený stav věci“, resp. nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci.
16. Žalovaná se vypořádala i s otázkou dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Učinila tak na straně 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde zejména uvedla, že délka pobytu nemůže omlouvat porušení zákona, v cizineckém informačním systému není uvedena žádná osoba s vazbou na žalobce, žalobce neuvedl žádné důvody, které by měly být zohledněny při posuzování otázky dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná odkázala i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které se týká řešení problematiky. Na základě správními orgány zjištěných skutečností nelze dospět k jinému závěr, než ke kterému dospěly správní orgány, tedy že správní rozhodnutí nejsou nepřiměřená. Nelze se tedy ztotožnit s obecnými námitkami žalobce o tom, že „žalovaná nesprávně vyhodnotila dopad do rozhodnutí do rodinného života žalobce“.

VI.

Rozhodnutí soudu

17. Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

18. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

19. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. srpna 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu